

DER LEHRER SPIT SPOT

1

In unserem Dorf gibt es keinen Zirkus,
kein Theater, keine Post...
Um es zu erreichen, muss man auf steile Felsen klettern.

2

Eines Tages kam der Lehrer Spit Spot zu uns hochgeklettert.
Oder ist er vielleicht mit einem Regenschirm hochgeflogen?
Den hat er immer dabei.
Und einen kleinen Koffer, in dem steckt...

Spit Spot: die ganze Welt!

3

Kinder: Dieser Felsen ist so stumm wie ein Fisch im Wasser!
Spit Spot: Er singt! Ehrlich gesagt, etwas schräg...

4

Kinder: Und wenn es dunkel ist?
Spit Spot: Wir können die Dunkelheit zähmen!

Der Lehrer Spit Spot hat uns
beigebracht zuzuhören.

Der Lehrer Spit Spot hat uns
beigebracht hinzuschauen.

5

Heute hat unser Dorf
einen Zirkus, ein Theater und eine Post...
Und wenn es uns an etwas fehlt,
erschaffen wir es selbst.

6

Spit Spot!

Übersetzt von Vytėnė Banser

SKOLOTĀJS SPIT SPOTS

1

Mūsu ciemā nav cirka,
nav teātra, nav pasta...
Lai tur nokļūtu, jārāpjas augšā pa stāvu klinti.

2

Kādu dienu pie mums augšā uzrāpās skolotājs Spit Spots.
Vai varbūt viņš uzlidoja augšā ar lietussargu?
Tas viņam vienmēr ir līdzī.
Un neliels čemodāns, kurā iekšā ir...

Spit Spots: visa pasaule!

3

Bērni: Šī klints ir tik mēma kā zivs ūdenī!
Spit Spots: Tā dzied! Tiesa, mazliet šķībi...

4

Bērni: Un kad ir tumšs?
Spit Spots: Mēs varam tumsu pieradināt!

Skolotājs Spit Spots mums
iemācīja ieklausīties.

Skolotājs Spit Spots mums
iemācīja ieskatīties.

5

Šodien mūsu ciemā ir
cirks, teātris un pasta...
Un ja mums kaut kā trūkst,
mēs radām to paši.

6

Spit Spot!

Strandtag

Kairi Look / Julia Dürr

Ein kleines Vampirkind kletterte aus seinem Sarg. „Mama, wach auf! Ich habe eine Idee!“

Ein größerer Sarg öffnete sich und die Vampirmama kletterte heraus. „Ja, mein Schatz?“

„Lass uns an den Strand gehen!“

„An den Strand?“ Die Mama wurde blass.

„Ja, an den Strand! Zum Schwimmen und Ball spielen.“

Gleich öffnete sich eine ganze Reihe von Särgen. „Und wir? Wir wollen auch schwimmen und Ball spielen.“

„Äh, das geht nicht“, stotterte die Mama. „Eure Haut verbrennt in der Sonne. Die anderen Kinder nehmen euch nicht mit zum Spielen.“

„Warum?“, entgegneten die Vampir Kinder.

„Weil ihr anders seid“, antwortete die Mama. „Da ist nichts zu machen. Klettert zurück in die Säрге.“

Die kleinen Vampire begannen zu weinen. Die Mama setzte sich auf den Rand eines Sarges. „Ich weiß!“, sagte sie.

Als der Mond aufging, bewegte sich eine lange Schlange kleiner Vampire zum Strand.

Sie badeten, spielten Ball und bauten ein prächtiges Schloss. Es sah genauso aus wie das ihres Großvaters.

Noch vor Sonnenaufgang kamen sie sandig aber übergücklich nach Hause und kletterten in ihre Säрге. Bald hörte man nur noch lautes Schnarchen – bis es wieder Mitternacht war und...

„Mama! Aufwachen! Lass uns zum Knoblauchfeld gehen!“

Übersetzt von: Markus Köcher

Pludmales diena

Kairi Look / Julia Dürr

Mazs vampīrēns izrāpās no zārka. „Mamm, mosties! Man ir kāda ideja!“

Atvērās lielāks zārks un no tā izrāpās vampīrmamma. „Jā, dārgumiņ?“

„Aiziesim uz pludmali!“

„Uz pludmali?“ Mamma nobālēja.

„Jā, uz pludmali! Peldēties un spēlēt bumbu.“

Tūlīt atvērās vesela virkne zārku. „Un mēs? Mēs arī gribam peldēties un spēlēt bumbu.“

„Ēhm, tas nav iespējams,“ nostostījās mamma. „Jūsu āda apdegs saulē. Un citi bērni neņems jūs līdzī spēlēties.“

„Kāpēc?“ jautāja vampīrēni.

„Jo jūs esat citādāki,“ atbildēja mamma. „Tur neko nevar padarīt. Rāpieties atpakaļ zārkos.“

Mazie vampīrēni sāka raudāt. Mamma apsēdās uz kāda zārka malas. „Es zinu!“ viņa teica.

Kad uzlēca mēness, uz pludmali virzījās gara maza vampīru rinda.

Viņi peldējās, spēlēja bumbu un cēla greznu smilšu pili. Tā izskatījās tieši tāpat kā viņu vectēva pils.

Vēl pirms saullēkta viņi smilšaini, toties pārlaimīgi atgriezās mājās un ierāpās savos zārkos. Drīz bija dzirdama vien tikai skaļa krākšana – līdz atkal pienāca pusnakts un...

„Mamm! Mosties! Aiziesim uz ķiploku lauku!“

Kenne ich nicht, mag ich!

Zwei Ameisen nahmen sich einen Tag frei.
Eine wollte nach Berlin.
Die andere war sich nicht ganz sicher.

Ameise 1: Berlin? Kenn ich nicht.
Ameise 2: Na und?! Bald kennst du es! Komm!

Sie nahmen den Bus. Sie waren noch nie mit dem Bus gefahren.

Ameise 2: Mag ich!
Ameise 1: Geht so.

Als sie in Berlin ankamen, war ordentlich was los.
(Wegweiser: "Karneval der Kulturen")

Ameise 1: Wir kennen die alle doch gar nicht.
Ameise 2: Hallo! Wir sind mit dem Bus gekommen!
Käfer: Hallo, freut mich!

Sie probierten frischen Honig aus Brandenburg

Ameise 2: Mag ich!
Ameise 1: Ist okay.

und tanzten den Spinnentanz.

Ameise 2: Mag ich!
Ameise 1: Gar nicht so übel. Ganz cool auch.
(Schild: "Spinnen-Tanzcooltur")

Sie setzten sich an die Spree und applaudierten den Wasserflöhen.

Ameise 2: Mag ich!
Ameise 1: Interessant. Ungewöhnlich.

Abends nahmen sie den Bus zurück nach Hause.

Ameise 2: Wow! Ein freier Tag in Berlin!
Ameise 1: Mag ich!

Na also, geht doch!

Nepazīstu, man patīk!

Divas skudras paņēma brīvu dienu.
Viena gribēja doties uz Berlīni.
Otra nebija tik pārliecināta.

Skudra 1: Berlīne? Nepazīstu.
Skudra 2: Nu un?! Drīz iepazīsi! Nāc!

Viņas brauca ar autobusu. Viņas nekad vēl nebija braukušas ar autobusu.

Skudra 2: Man patīk!
Skudra 1: Var iztikt.

Kad viņas ieradās Berlīnē, tur valdīja liela rosība.
(Ceļa norāde: "Kultūru karnevāls")

Skudra 1: Mēs taču tos citus nemaz nepazīstam.
Skudra 2: Sveiki! Mēs atbraucām ar autobusu!
Vabole: Sveiki, priecājos!

Viņas pagaršoja svaigu medu no Brandenburgas

Skudra 2: Man garšo!
Skudra 1: Ir labi.

un dejoja zirnekļu deju.

Skudra 2: Man patīk!
Skudra 1: Nav nemaz tik slikti. Un ir pavisam stilīgi.
(Uzraksts: "Deju kultūra zirnekļu stilā")

Viņas aspēdās pie Šprē un aplaudēja ūdensblusām.

Skudra 2: Man patīk!
Skudra 1: Interesanti. Neparasti.

Vakarā viņas ar autobusu atgriezās mājās.

Skudra 2: Vau! Brīva diena Berlīnē!
Skudra 1: Man patīk!

Nu re, viss ir iespējams!

Fremde Wesen

1.
Auf einem Planeten, auf dem alles gleich war, gab es ein Wesen, das anders war, und ständig wiederholt sagte:

2.
„Hier ist es echt nervig!“

3.
Eines Tages baute es ein Raumschiff, um zu anderen Planeten zu fliegen, wo andere Geschöpfe leben.
„Ich verschwinde von diesem miesen Planeten.“

4.
Es hielt auf einem Planeten an, auf dem es nur rote Wesen gab.
„Du bist gar nicht rot?“
„Nein.“
„Verschwinde!“
Dasselbe galt für den Planeten mit den blauen Wesen, die mit den Tentakeln...

5.
Dann hielt es auf einem Planeten an, auf dem es nur Kieselsteine gab.
„Hallo Steinchen, wie geht es dir?“
„...“
Aber schnell wurde es langweilig.

6.
Eines Tages hatte es eine brillante Idee: Es fertigte ein riesiges Schild an, auf dem geschrieben stand:
„ANDERSARTIGE WESEN WILLKOMMEN“
Und es kamen Tausende von Raumschiffen mit völlig unterschiedlichen Außerirdischen.

—

Übersetzung: Übersetzungsbüro Perfekt GmbH
Bearbeitung: Markus Köcher

Svešas būtnes

1.

Uz planētas, kur viss bija vienāds, bija viena būtne, kas bija citādāka un nepārtraukti atkārtoja:

2.

„Te ir tik kaitinoši!“

3.

Kādu dienu tā uzbūvēja kosmosa kuģi, lai lidotu uz citām planētām, kur dzīvo citas radības.
„Es pazūdu no šīs nejaukās planētas.“

4.

Tā apstājās uz planētas, kur bija tikai sarkanas būtnes.

„Tu pat neesi sarkanā krāsā?“

„Nē.“

„Pazūdi!“

Tas pats notika uz planētām ar zilām radībām, ar būtnēm ar taustekļiem...

5.

Tad tā piestāja uz planētas, uz kuras bija tikai oļi.

„Sveiks, akmentiņ, kā tev klājas?“

„...“

Taču tai ātri kļuva garlaicīgi.

6.

Kādu dienu tai galvā iešāvās spīdoša ideja – tā izgatavoja milzīgu izkārtņi, uz kuras bija rakstīts:

„ESIET SVEICINĀTAS, CITĀDĀS BŪTNES“

Un ieradās tūkstošiem kosmosa kuģu ar pilnīgi atšķirīgiem citplanētiešiem.

Perfekt – Nasus Perfectus

Sechs Nasen saßen im Wartezimmer.
Und weil Warten meistens nachdenklich macht,
dachten die Nasen nach.

Darüber, wie es wäre, jemand anderes zu sein.
Perfekt zu sein.
Nicht zu breit, nicht zu schmal, nicht zu stupsig, nicht zu knollig.
Mit Sommersprossen!
Ohne Sommersprossen!

Perfekt zu sein, ja das wäre was!
Kein Popel.
Kein Schnupfen.
Keine Mitesser.
Keine Haare.
Und kein Schnarchen.
Genau! Oh ja!
Perfekt zu sein, das wäre was!
Dann wäre endlich alles gut.
Wirklich?

Was ist denn perfekt? Was ist eigentlich perfekt?
Dachte eine Nase laut vor sich hin.
Hm... überlegten alle Nasen.
Hm... Schokokuchen!

Möchte jemand mal schnupfern?

Perfekt!

Perfekts – Deguns Perfektīvums

Uzgaidāmajā istabā sēdēja seši deguni.
Un tā kā gaidīšana parasti padara domīgu,
deguni nodevās pārdomām.

Par to, kā būtu būt kādam citam.
Būt perfektam.
Ne par platu, ne par šauru, ne par strupu, ne par apaļīgu.
Ar vasarraibumiem!
Bez vasarraibumiem!

Būt perfektam, jā, tas tik būtu kaut kas!
Nekādu puņķu.
Nekādu iesnu.
Nekādu pūtīšu.
Nekādu matiņu.
Un nekādas krākšanas.
Tieši tā! O jā!
Būt perfektam, tas būtu kaut kas!
Tad beidzot viss būtu labi.
Tiešām?

Kas tad ir perfekts? Kas ir patiesi perfekts?
Skaļi pie sevis prātoja viens deguns.
Hm... aizdomājās visi deguni.
Hm... Šokolādes kūka!

Vai kāds vēlas paostīt?

Perfekti!

Der kleine STAUB vom Klavier

1-2

Wer sind wir?
Die Staubteilchen.
Fast unsichtbar,
leicht wie Federn.

3-4

Unsere große Familie
wohnt im Klavier.

Wir tanzen, wir lauschen den Klängen der Musik.
Wir haben einen Freund, mit dem wir immer Spaß haben.

Eine wunderbare Melodie!
Ein verrückter Walzer!

5-6

Aber heute kam die Haushälterin zur Tür herein.
Sie brachte nasse Lappen.
Bald wird es sauber sein!

Haushälterin: Es ist nur Staub!

Unser Freund stellte sich ihr in den Weg.

Musiker: Nein! Wir genießen die Zeit zusammen!
Wir schaffen Musik, spielen und drehen uns im Kreis!

Übersetzt von Vytėnė Banser

Mazais PUTEKLIS no klavierēm

1-2

Kas mēs esam?
Putekļu daļiņas.
Gandrīz neredzamas,
Vieglas kā pūkas.

3-4

Mūsu lielā ģimene
Dzīvo klavierēs.

Mēs dejojām, vērīgi klausāmie mūzikas skaņās.
Mums ir draugs, ar kuru kopā mums vienmēr ir jautri.

Brīnišķīga melodija!
Traks valsis!

5-6

Bet šodien pa durvīm ienāca saimniecības pārzine.
Viņa atnesa slapjas lupatas.
Drīz viss būs tīrs!

Saimniecības pārzine: tie ir tikai putekļi!

Mūsu draugs nostājās viņai ceļā.

Mūziķis: Nē! Mēs iz baudām laiku kopā!
Mēs radām mūziku, rotaļājamies un griežamies aplī!

Der freie Tisch

An der Ecke unserer Straße gibt es ein Café. Ein Tisch ist immer unbesetzt. Wenn Gäste anrufen, sagt die Wirtin: „Ja, ein Tisch ist noch frei!“

Wenn die Gäste dann ankommen, dürfen sie nicht Platz nehmen. Denn der Tisch wäre nicht mehr frei. Dann sind sie verärgert und gehen anderswohin. Oder sie schaffen für sich Platz an einem anderen Tisch. Und manchmal finden sie für sich dort einen Freund.

Die Wirtin hält den leeren Tisch für einen besonderen Gast frei. Irgendwann kommt er bestimmt!

Dann, eines Abends, ist er da: „Haben Sie einen freien Tisch?“ „Ja, klar!“, sagt die Wirtin feierlich. „Ich halte den Tisch schon seit zwanzig Jahren für Sie frei.“ Aber der besondere Gast setzt sich nicht.

Er schaut sich um und sieht, wie Menschen dicht gedrängt essen, an Tischecken, auf Treppen und Fensterbänken, und sogar auf dem Fußboden.

Der besondere Gast spürt, dass man ihn von unten anschaut. „Diesen Tisch mag ich nicht“, sagt er jetzt.

„Ist hier noch Platz für mich?“

Bald findet der besondere Gast für sich eine Menge besonderer netter Freunde.

Übersetzt von: Markus Köcher

Brīvais galdiņš

Uz mūsu ielas stūra ir kafejnīca. Viens galdiņš vienmēr ir neaizņemts. Kad zvana apmeklētāji, saimniece saka: „Jā, viens galdiņš vēl ir brīvs!”

Bet kad apmeklētāji ierodas, viņi nedrīkst sēdēt pie galdiņa. Jo tas vairs neesot brīvs. Tad viņi ir aizkaitināti un dodas kaut kur citur. Vai sameklē sev vietu pie kāda cita galdiņa. Un dažreiz viņi tur pat atrod sev draugu.

Saimniece neaizņemto galdiņu tur brīvu kādam īpašam viesim. Kaut kad viņš noteikti ieradīsies!

Tad, kādu vakaru, viņš ir klāt: „Vai jums ir brīvs galdiņš?” „Jā, protams!” saimniece svinīgi saka. „Es jau divdesmit gadus turu jums brīvu galdiņu.” Bet īpašais viesis nesēžas pie galdiņa.

Viņš skatās apkārt un redz, kā cilvēki ēd, cieši sasēdušies ap galdu stūriem, uz kāpnēm un palodzēm un pat uz grīdas.

Īpašais viesis jūt, ka viņā noraugās no apakšas. “Šis galdiņš man nepatīk,” viņš tagad saka.

„Vai te vēl ir vieta man?”

Drīz īpašais viesis atrod sev krietnu pulku īpaši jauku draugu.

Revolution!

1.

„Alles Gute zum Geburtstag!“

„Und zu deinem Geburtstag...“

„bekommst Du...“

„eine Überraschung!“

2.

„Ihr habt mir eine Giraffe gekauft! Ich liebe Giraffen!“

„Nein!“

„Wir haben nicht genug Platz.“

„Das stimmt, Giraffen sind so groß, dass sie das Dach durchstoßen würden!“

„Wir gehen in den Zoo!“

3. [Seite ohne Text]

4.

„Liebling?“

„Du bist so still.“

„Freust du dich nicht, die Giraffen zu sehen?“

„Sie sind eingesperrt.“

„Sie sind nicht eingesperrt.“

„Das ist ihr Zuhause.“

„Ich bin nicht dumm, das ist nicht ihr Haus.“

„Das ist ein Gefängnis!“

5.

Das kleine Mädchen geht wütend davon. Es steigt auf das riesige Podium in der Mitte des Zoos, reißt einem Mann, der als Delfin verkleidet ist, das Mikrofon aus der Hand und beginnt zu sprechen.

„Liebe Anwesende!“

„Tiere in Käfige zu sperren, finde ich nicht gut!“

„Könntet ihr euch vorstellen, dass man uns Menschen eines Tages in einen Käfig sperrt?“

„Heute ist mein Geburtstag! Und aus Protest werde ich mich mit den Giraffen einschließen.“

6.

„Freiheit auch für Tiere!“

—

Übersetzung: Übersetzungsbüro Perfekt GmbH

Bearbeitung: Markus Köcher

Revolūcija!

1.

„Daudz laimes dzimšanas dienā!“

„Un savā dzimšanas dienā...“

„tu saņemsi...“

„pārsteigumu!“

2.

„Jūs nopirkāt man žirafi! Es mīlu žirafes!“

„Nē!“

„Mums nav pietiekami daudz vietas.“

„Taisnība, žirafes ir tik lielas, ka izlauztu caurumu jumtā!“

„Mēs iesim uz zoodārzu!“

3. [Bez teksta]

4.

„Mīlulīt?“

„Tu esi tik klusa.“

„Vai tu nepriecājies, ka redzi žirafes?“

„Tās ir ieslodzītas.“

„Viņas nav ieslodzītas.“

„Tās ir viņu mājas.“

„Es neesmu dumja, tās nav viņu mājas.“

„Tas ir cietums!“

5.

Mazā meitene saniknota dodas prom. Viņa uzkāpj uz milzīga podesta zoodārza vidū, izrauj no rokām mikrofonu vīrietim, kurš pārgērbies par delfīnu, un sāk runāt.

„Mīļie klātesošie!“

„Ieslodzīt dzīvniekus krātiņos man neliekas labi!“

„Vai jūs varētu iedomāties, ka kādu dienu krātiņā ieslēdz mūs, cilvēkus?“

„Šodien ir mana dzimšanas diena! Un, paužot protestu, es ieslēgšos kopā ar žirafēm.“

6.

„Brīvību arī dzīvniekiem!“